

Tam, kde lišky dávají dobrou noc.

Září 2024, inspirováno pohádkou Martina Hřebíčka, kterou před dvaceti lety vyprávěl našim dětem. Pohádka obsahuje asi 10% pravdy, protože Köhlerovi opravdu žijí v Saarbrückenu, mají knihkupectví a dvě děti. Pro ty, kteří to čtou v angličtině, vysvětlení: Tam, kde lišky dávají dobrou noc je český idiom, který znamená konec světa, místo kde se zastavil čas. V případě města Saarbrückenu je to ovšem pomluva, protože mají univerzitu a plavecký bazén.

V okolí města Saarbrückenu se přemnožily lišky a bylo je vidět čím dál častěji i v ulicích. Žraly slimáky v zahradách, hrabaly se v odpadcích a lidí se nebály. Bezdomovci je krmili a dovolovali jim, aby se s nimi hřály u ohně. Často bylo vidět, jak se za bezdomovcem po ulici plíží jedna nebo dvě lišky. S příchodem zimy bezdomovci začali chodit na polévku k Armádě spásy, která pro lišky pořídila nepřekotitelné misky.

Pan Köhler zamykal před domem auto a lekl se, když na něho někdo zezadu promluvil.

„Nevzal byste si ji na zimu domů? Není na tom moc dobře.“

Pan Köhler se otočil. Za ním stál bezdomovec s liškou v náručí. Měla ovázanou pravou přední tlapku, byla trochu vypelichaná a opravdu nevypadala moc dobře.

„Má v tlapce infekci a u nás ji nevyléčíme.“

Pan Köhler chtěl říci ne, ale místo toho se zeptal:

„A nemá blechy?“

Za tři minuty už nesl pan Köhler lišku k domu a bezdomovec strkal do kapsy bankovku. Přes plot pak ještě na pana Köhlera zavolal:

„Jo, a nelekněte se, umí trochu mluvit.“

Lišky přece nemluví, pomyslel si pan Köhler. To jsem zase naletěl. To už byl doma, děti se radovaly z lišky a paní Köhlerová se chytala za hlavu. Lišku uložili na starou deku k topení. Nehýbala se, jen občas pootevřela oko. Paní Köhlerová jí sáhla na čumák a prohlásila, že liška má teplotu a že se musí zavolat doktor.

Zvěrolékař přišel zrovna když Köhlerovi seděli u večere. Dal lišce penicilínovou injekci a řekl, že jí mají dávat po lžičkách teplé mléko. Děti šly spát až v deset, protože trvaly na tom, že musejí lišku na noc nakrmit.

V půl dvanácté šel do postele i pan Köhler a zastavil se u lišky. Oči měla otevřené a dívala se na něj. Nabral na lžičku mléko z hrnku, který děti nechaly na podlaze. Pootevřel lišce tlamičku a nalil do ní mléko. Liška polkla a tichounce zašeptala:

„Děkuju.“

Pan Köhler chvíli na lišku zíral, potom zvedl lžičku, která mu vypadla z ruky a zeptal se:

„Chceš ještě?“

Liška řekla, že ne. Tak přece jen umí mluvit, divil se pan Köhler, když stoupal po schodech nahoru do ložnice. Možná, že to lišky umějí běžně, třeba jako krkavci

nebo papoušci, a mě to nějak uniklo. V pohádkách přece také lišky mluví, přemítal při čištění zubů.

Když druhý den přišel z práce, liška hopkala po třech tlapkách po kuchyni a děti ji učily abecedu. Skvěle si všechno pamatovala a na každou kontrolní otázku pomalu, ale správně odpověděla. Sice trochu šišlala, snad proto že lišky mají tak dlouhý čenich, gramatiku by jí však každý školák mohl závidět.

Večer paní Köhlerová naservírovala rodině večeři a šla nasypat do misky granule. Když se pak vrátila ke stolu, na židli jí seděla liška. Nezbylo než přistavit další židli a pro lišku prostřít u stolu. Paní Schwabová jí uvázala ubrousek kolem krku a dali se do jídla. Liška sice nejedla příborem, chovala se však čistotně a způsobně.

Do čtrnácti dnů již liška pravidelně četla dětem pohádku na dobrou noc a do měsíce pomáhala panu Köhlerovi s účetnictvím. Tlapka se jí již úplně zahojila. Odpoledne lehávala u topení a pozorovala francouzským oknem, jak se děti honí ve sněhu.

Mluvicí Köhlerovic liška se stala místní senzací a dokonce o ní vyšel krátký článek ve večerníku Saarbrücken Zeitung. Levicový TAZ, do kterého paní Köhlerová občas přispívala, její článek odmítl s tím, že je nevědecký. Přitom uveřejnili příběh mravanečníka Gustla, kterého jako mládě zabavili pašerákům a ujala se ho jedna rodina v Hamburku. Gustl je zachránil před zloději, protože škrábal v noci na dveře ložnice. Hm...

. Málo kdo ale věděl, že se s liškou pan Köhler radí o obchodních záležitostech, hlavně jak vyzrát na konkurenci. Liška znala z lesa spoustu úskoků a zvláště její triky na králíky byly v obchodě k nezaplacení.

Dopoledne byla s liškou paní Köhlerová. Při vaření lišce vykládala o filosofii, kterou studovala na univerzitě, dříve než se vdala. Věnovala se hlavně přírodním filosofům a filosofii přírody, protože ji napadlo, že by to lišku jako přírodního tvora mohlo zajímat. Liška ležela na koberci, ani nemrkla a sledovala paní Köhlerovou korálovými očima. Později paní Köhlerová zjistila, že liška čte její filosofické knihy. Na ořízkách našla otisky zubů, jak si je liška tahala z knihovny.

Koncem dubna dokončila liška s panem Köhler měsíční uzávěrku až pozdě večer. Pan Schwab s ulehčením skládal papíry a obrátil se k lišce:

„Moc ti děkuji. Bez tebe bych to nestihl včas.“

Liška prohnula hřbet a pravila:

„Ráno odcházím. Od zítřka budu žít v lese.“

Prekvapený pan Schwab se optal:

„Jak to myslíš? Bydlíš přece tady!“

Liška odpověděla:

„Podle všech filosofů, které jsem četla, patřím do lesa a mám se chovat jako zvíře. Rousseau například tvrdí, že...“

Pan Schwab v duchu proklel ženu a její knihy.

„Počkej, vždyť my tě máme rádi a ty máš ráda nás. Navíc máš obchodní talent. Rousseau psal ta svá pojednání před ... eh ... spoustou let. Tenkrát ještě lišky nedokázaly udělat účetní uzávěrku!“

Liška zavrtěla hlavou.

„Přesto jsem pořád zvíře. A dejte si pozor na slepice.“

„Žádné slepice nemáme ... No počkej, to jako myslíš, že kdybychom je měli, že bys nám je sežrala?“

„Přesně tak. Rousseau tvrdí, že liščí přirozeností je žrát lidem slepice.“

Liška významně sklapla čelisti a pan Köhler začínal být rozčilený.

„To nechápu, jsme přece tvoji přátelé! Staráme se o tebe. Víš co stál ten zatracený veterinář?“

„Jsem zvíře a jako zvíře nemohu ...“

Liška se připravovala k proslovu, ale pan Köhler se otočil na patě a třísknul za sebou dveřmi. Ráno ho to trochu přešlo a šel lišce nabídnout, že ji do lesa odveze autem. Ale liška už byla pryč.

Někdy koncem léta potkal pan Schwab souseda Müllera, který se s ním zastavil před domem.

„Viděl jsem tu vaši lišku!“

Pana Schwaba to nijak zvlášť nepotěšilo a jen vzdychl.

„V lese? Honila králíky, co?“

Müller však potěšeně zavrtěl hlavou.

„Kdepak! Dělá vrátného v Imperialu. Popřála mi dobrou noc, tak jsem jí dal trinkgeld.“